

## POSTANOWIENIE

Dnia 6 grudnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.  
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 6 grudnia 2021 r.,  
w sprawie **M. Ł.**,  
skazanego z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.,  
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego  
od wyroku Sądu Okręgowego w W.  
z dnia 8 kwietnia 2021 r., sygn. akt X Ka [...],  
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W.  
z dnia 4 września 2020 r., sygn. akt X K [...],

### **p o s t a n o w i ł :**

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 4 września 2020 r., sygn. X K (...), M. Ł. został skazany za to, że w dniu 26 września 2019 r. w W. przy ul. Ś., działając wspólnie i w porozumieniu z dotychczas nieustaloną osobą, dokonał kradzieży z włamaniem do mieszkania nr [...], poprzez otwarcie przy użyciu wytrychów zamka drzwi wejściowych, a następnie z jego wnętrza dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci głośnika B. o nr (...), głośnika B. o nr (...), laptopa marki H., laptopa marki H., laptopa marki T., walizki marki E., I o nr (...), aparatu fotograficznego N. o nr (...) wraz z obiektywem A. o nr (...) oraz futerałem, czym spowodował straty w łącznej kwocie około 6923,12 zł na szkodę K. B., przy

czym zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 1 roku kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym w warunkach określonych w art. 64 § 1 kk za umyślne przestępstwo podobne, tj. za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., na karę 4 lat pozbawienia wolności; na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzeczono wobec oskarżonego nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego w wysokości 10 000 zł; na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności dokonano stosownych zaliczeń okresu tymczasowego aresztowania; orzeczono nadto w przedmiocie kosztów obrony z urzędu oraz kosztów procesu.

Od tego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego, zarzucając obrazę art. 7 k.p.k. i wnosząc o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 8 kwietnia 2021 r., sygn. X Ka (...), zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy.

Od orzeczenia sądu odwoławczego kasację wniósł obrońca oskarżonego, zarzucając mające istotny wpływ na jego treść rażące naruszenie przepisów prawa, tj. art. 450 § 3 k.p.k. w zw. z art. 117 § 1, 2 i 3 k.p.k. oraz art. 6 k.p.k., poprzez błędne uznanie, że nastąpiło prawidłowe doręczenie skazanemu zawiadomienia o terminie rozprawy apelacyjnej w sytuacji, w której przebywał w areszcie i nie miał możliwości skontaktowania się ze swoim obrońcą, a tym samym, że istniały warunki do prowadzenia rozprawy odwoławczej pod jego nieobecność, co w konsekwencji doprowadziło do uniemożliwienia skazanemu realizacji przysługującego mu prawa do obrony.

W konsekwencji obrońca skazanego wniósł o rozpoznanie kasacji na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k., uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi odwoławczemu.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu określonym w art. 535 § 3 k.p.k. Do naruszenia wskazanych w środku zaskarżenia norm prawa procesowego w niniejszej sprawie bowiem nie doszło. Kluczowym ustaleniem poprzedzającym tę konkluzję było to, że to na skazanym ciążył obowiązek poinformowania sądu o zmianie miejsca pobytu trwającego dłużej niż 7 dni, nie wyłączając zmiany niedobrowolnej, a więc m. in. będącej następstwem osadzenia w jednostce penitencjarnej (art. 75 § 1 i 2 k.p.k.). O treści tego obowiązku skazany został stosownie pouczony już na wstępnym etapie postępowania (k. 159-160). Niewątpliwie jest, że M. Ł. – mając świadomość toczącego się przeciwko niemu postępowania karnego - z powyższego obowiązku nie wywiązał się. Sąd II instancji, po odroczeniu terminu rozprawy odwoławczej wyznaczonego na dzień 9 marca 2021 r., przesłał skazanemu zawiadomienie o kolejnym zaplanowanym na 8 kwietnia 2021 r. terminie. Zostało ono odebrane przez dorosłego domownika – W. Ł. (k. 532). W tych realiach, a nadto wobec informacji zwrotnej nadesłanej z Aresztu Śledczego w W., z której wynikało, że skazany opuścił tamtejszą jednostkę oraz odebrania osobiście korespondencji na termin rozprawy odwoławczej wyznaczonej na dzień 9 marca 2021 r. (k. 520), nie zachodziły wątpliwości co do prawidłowości powiadomienia go o kolejnym wyznaczonym terminie. Dodać trzeba, że stawiennictwo skazanego na rozprawie apelacyjnej nie było obowiązkowe (art. 450 § 2 i 3 k.p.k.), zatem jego nieobecność, której nie usprawiedliwił osobiście ani za pośrednictwem swojego obrońcy, nie wyłączała możliwości przeprowadzenia postępowania odwoławczego i wydania wyroku (art. 117 § 2 k.p.k.). Za chybione uznać należało zatem twierdzenie autora kasacji, że w wyniku przeprowadzenia w dniu 8 kwietnia 2021 r. rozprawy odwoławczej doszło do naruszenia powołanych przepisów postępowania, a w konsekwencji do naruszenia prawa skazanego do obrony. M. Ł., nie czyniąc zadość ciążącemu na nim obowiązkowi poinformowania Sądu o zmianie miejsca pobytu, sam, z własnej woli, pełnej realizacji tego prawa się pozbawił. Ewidentne zaniechanie ze strony skazanego trafnie zostało zinterpretowane przez Sąd II instancji jako brak przeszkód do procedowania i wydania wyroku. Nie mogło być tu więc mowy o jakimkolwiek naruszeniu

jakichkolwiek reguł procesowych, nie wspominając już o takim, które mogłoby przybrać rangę kasacyjną.

Kierując się powyższą argumentacją, Sąd Najwyższy oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną w trybie art. 535 § 3 k.p.k. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono zgodnie z treścią art. 637a w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.